Molluscum Contagiosum: Adaptatie van een Duodecim-richtlijn

Haio: DE VLIEGHERE Pieter , KUL
Promotor: AERTGEERTS Bert , KUL
Praktijkopleider: VANDENHEEDE Debbie

Context: Molluscum contagiosum is een dermatologische aandoening die frequent voorkomt binnen de pediatrische populatie. Een Belgische richtlijn voor de aanpak hiervan is echter nog niet voor handen, wel bestaat er een uit het Fins vertaalde Duodecim-richtlijn die via Ebpracticenet te raadplegen is.

Onderzoeksvraag: Doelstelling was om deze Duodecim-richtlijn inhoudelijk en contextueel te herzien en, zo nodig, te adapteren om zo tot een duidelijke en goed onderbouwde richtlijn te komen die aangepast is aan de Belgische zorgcontext. In totaal werden vier klinische vragen opgesteld, waarvan er twee besproken werden in deze masterproef; “Welke maatregelen zijn effectief om verdere (auto)-inoculatie van mollusca contagiosa te voorkomen?” en “Welke mechanische behandelingsmethoden zijn geschikt voor de behandeling van mollusca contagiosa?”. Voor elk van deze vragen werd nagegaan of een adaptatie van de originele aanbeveling noodzakelijk was.

Methode: De methodologie voor het adaptatieproces werd ons aangereikt door de redactie van EBPracticeNet en bestond uit een geüniformiseerde handleiding, opgesteld aan de hand van de “Adapte Manual and Resource Kit”. Het proces omvatte drie fases. In de screeningsfase werd aan de hand van de klinische vragen gezocht naar relevante richtlijnen en aanvullende literatuur die als basis konden dienen voor de adaptatie. In de adaptatiefase werd een eerste adaptatie voorgesteld en werd ook een Grade toegekend aan de aanbevelingen. In een laatste fase, de implementatiefase, werd een deel van de geadapteerde richtlijn getoetst in de praktijk. Dit gebeurde enerzijds via een peer-review bij huisartsen en dermatologen, anderzijds gebeurde dit via een toetsing in de eigen opleidingspraktijk.

Resultaten: Uiteindelijk werden 2 richtlijnen weerhouden die als basis dienden voor de adaptatie van de richtlijn, met als belangrijkste aanvulling hierop een systematic review uit 2017. De belangrijkste aanbeveling, namelijk dat parelwratjes over het algemeen niet behandeld dienen te worden, kreeg een Grade-score 2B toebedeeld. Int totaal werden 51 artsen geïncludeerd in de peer review. 6,8% van de huisartsen zegt mollusca nooit te behandelen terwijl 11,4% zegt altijd te behandelen. 43,2% zegt minder dan 50% van deze patiënten te behandelen en 29,6% meer dan 50%. Meest aangegeven reden om wel te behandelen is de fysieke last aangegeven door de patiënt. Curettage is met 80,4% veruit de meest populaire behandelmethode bij huisartsen.

Conclusie: De kernboodschap die wordt meegeven in de geadapteerde richtlijn is dat mollusca contagiosa over het algemeen niet behandeld dienen te worden, dit gezien het onschuldige en zelflimiterende karakter van de aandoening en gezien de evidentie over de verschillende behandelmethoden laag is. Goed opgezette RCT’s over deze behandelmethoden ontbreken echter en de nood eraan is hoog. Een eerste toetsing in de praktijk gaf aan dat mollusca contagiosa nog regelmatig behandeld worden door huisartsen. Het is dan ook belangrijk om artsen te blijven informeren over de meest recente aanbevelingen om op deze manier een uniforme en wetenschappelijk onderbouwde aanpak te bekomen.